

בעזה"ש

למדות הראיה אהבה, ב

אהבת כל המעשים כלם היא קודמת לכל, אחר כך אהבת כל האדם, אחריה אהבת ישראל, שהיא כוללת הכל, שעתידין ישראל לתקן את כל המעשים כלם. וכל אהבות אלה הם אהבות מעשיות, לאהב אותם לעשות להם טובה ולגרם להם עלוי, ונעלה על כל אהבת ד', שהיא אהבה שפועל, אינה גוררת בעצמותה שום דבר, כי-אם מה שהלב מלא ממנה זה הוא האשר היותר נשגב.
(הראי"ה קוק, מדות הראיה, אהבה; ב)

"ויאמר ד' אל אברהם: לך לא מארץ וממולדת ומבית אביך אל הארץ אשר אראך: ואעשה לגוי גדול, ואברכה, ואגדלה שמך, והיה ברכה: ואברכה מברכיך ומקלקלך אאור, ונברכו בדך כל משפחות האדמה"
(בראשית יב, א-ג)

"שמע ישראל ד' אלקינו ד' אחד" (דברים ו, ד)

"ד', שהוא אלקינו עתה, ולא אלקי האומות, הוא עתיד להיות ד' אחד, שנאמר: 'כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כלם בשם ד' (צפניה ג), ונאמר: 'ביום ההוא יהיה ד' אחד ושמו אחד' (זכריה יד)" (רש"י שם)

"הדבר אשר חזו ושעוהו בן אמוץ על יהודה וירושלים: והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית ד' בראש ההרים, ונשא מגבעות, ונהרו אליו כל הגוים: והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ד' אל בית א-להי יעקב, וירנו מדרכיו ונלכה בארחתיו, כי מציון תצא תורה ודבר ד' מירושלים: ושפט בין הגוים, והוכיח לעמים רבים, וכתתו תרבותם לאתים ונחיתותיהם למזמרות, לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה"
(ישעיהו ב, א-ד)

"והביאותים אל הר קדשי ושמתים בבית תפלת, עולתיהם וזבחיהם לרצון על מזבחי, כי ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים"
(ישעיהו נו, ז)

"...כנסת ישראל איננה אומה כפי המובן הרגיל אלא התמצית האידיאלית של האדם, המופעה בתור קיבוץ חברתי ממולא בכל תכסיסיו, שנקרא "לאום" בדרך-השאלה, מפני שכל הקיבוצים המיוחדים שבבני-אדם נקראים כן. את הופעותיה המרובות מגלה הוא בתקופות שונות בגוונים שונים. יש מהן שהיא מגלה אותן ע"י עצמה, ויש מהן שגילוייה יוצא אל הפועל ע"י חלקים אחרים של האנושיות - ע"י גרמתה..."
(הראי"ה קוק, אגרות הראיה, ב; סה-ו, [אגרת תט])

"שישה דברים קדמו לבריאת העולם...התורה, וכסא הכבוד...אף התשובה...מחשבתן של ישראל קדמה לכל דבר..."

(הראי"ה קוק, עולת ראה, א; צט)

"פנסת-ישראל היא תמצית ההנהגה בלתי, ובעולם-הזה נשפיע תמצית זו באמה הישראלית ממש, בתמרייתה ורוחניותה, בתולדותה ואמונתה. וההיסטוריה הישראלית היא תמצית האידיאלי של ההיסטוריה הכללית, ואין לה תנועה בעולם בכל העמים כלם שלא תמצא דגמתה בישראל. ואמונתה היא התמצית המסלית והמקור המשפיע את הטוב והאידיאליים לאמונות כלן, וממילא הלכה המבקר את כל המשגים האמוניים, עד שיביאם למדרגת 'שפה ברורה לקרא כלם בשם ד', וא-להיך קדוש ישראל א-להי כל הארץ וקרא..." (הראי"ה קוק, אורות, אורות ישראל, א; א)

"צדקה עשה הקדוש-ברוך-הוא עם עולמו, מה שלא נתן כל הפשרונות במקום אחד, לא באיש אחד ולא בעם אחד, לא בארץ אחת, לא בדור אחד ולא בעולם אחד, כי-אם מפזרים הם הפשרונות, והכרח השלמות, שהוא כח המושף היותר אידיאלי, הוא הגורם להמשך אחרי האחדות המרוממה, המכרחת לבוא בעולם, 'נהיה ביום שהוא - יהיה ד' אחד ושמו אחד' (וכריה יד, ט). אוצר סגלת עולמים בישראל הוא גנוז. אבל כדי לאחד במונן כללי גם-כן את העולם עמם מכרחים צדי פשרונות מיוחדים להיות חסרים בישראל, כדי שישלמו על-ידי העולם, וכל נדיבי עמים. ובזה יש מקום לקבלה שישראל מקבל מהעולם, וממילא פנויה היא הדרך כלפי ההשפעה..." (הראי"ה קוק, אורות, אורות ישראל, ה; ב)